

Arrest

nr. 208 496 van 30 augustus 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1992.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 8 november 2015 en dient op 9 december 2015 een asielaanvraag in.

Op 25 oktober 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gehoord.

Op 8 november 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Pasjtoen te zijn en de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig uit het dorp Tarakhel (vlak naast Deh Mazang) in het district Qarghayi van de provincie Laghman. Op een dag werd u door de taliban ontvoerd. U werd vijftien dagen vastgehouden. Ze eisten dat u zich bij hen zou aansluiten. U vroeg om nog een laatste keer uw ouders te mogen zien waarna ze u lieten gaan. Uw vader bracht u vervolgens naar het ziekenhuis waar u vijftien dagen verbleef. Daarna bent u uit Afghanistan vertrokken. U vertrok eind juni/begin juli 2015 uit Afghanistan en kwam op 8 november 2015 in België aan. U vroeg op 9 december 2015 asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw taskara, de taskara van uw vader, een brief van de dorpsouderen en medische attesten neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u tijdens het gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde plaats verblijf in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

U kan niet aannemelijk maken afkomstig te zijn uit het district Qarghayi van de provincie Laghman. Vooreerst zijn uw verklaringen over uw – dagelijks – leven in uw dorp in Qarghayi zeer vaag, weinig doorleefd en incoherent. Gevraagd hoe oud u was toen u met school stopte zegt u het zich niet meer te herinneren (CGVS, p. 6). Gevraagd om hier toch een of andere indicatie over te geven zegt u dat men normaal gezien op de leeftijd van zeven jaar begint en dat u vijf jaar naar school bent geweest (CGVS, p. 6). Gevraagd of het bij u dan zoals normaal was ontwijkt u de vraag en zegt u dat u stopte omdat uw vader alleen was en “vanwege de problemen” (CGVS, p. 7). U zegt verder dat u soms de winkel van uw vader uitbaatte wanneer hij zelf goederen moest gaan halen voor de winkel. Gevraagd vanaf welke leeftijd u dit deed zegt u opnieuw zich dit niet te kunnen herinneren (CGVS, p. 7). U zegt ook nog dat u koranles gaf in de moskee. Gevraagd sinds wanneer u dat deed zegt u vaagweg dat u hier “lange tijd geleden” mee begon (CGVS, p. 7). Gevraagd vanaf welke leeftijd u koranles begon te geven ontwijkt u opnieuw de vraag en zegt dat u niet de hoofdclericus was en dat u de imam hielp (CGVS, p. 8). Nogmaals gevraagd hoe oud u was wanneer u les begon te geven ontwijkt u de vraag opnieuw en zegt

u dat u drie tot vier jaar les gaf (CGVS, p. 8). Wanneer dan expliciet gevraagd wordt of u dit deed tot aan uw vertrek zegt u van wel (CGVS, p. 8).

U wordt dan gevraagd wat uw dagelijkse activiteiten waren voordat u begon les te geven waarop u zegt dat u soms uw vader hielp maar verder werkloos was (CGVS, p. 8). Gevraagd wat voor activiteiten u had om uw dagen te vullen, behalve soms in de winkel staan, zegt u louter dat u werkloos was en in het dorp bleef (CGVS, p. 9). Gevraagd waarom u dan niet op de landbouwgrond van uw vader werkte – deze was aan een boer gegeven omdat uw vader in de winkel stond – zegt u ontwijkend dat u les gaf (CGVS, p. 9). Erop gewezen dat het gaat om de periode voor u les gaf zegt u dan weer dat u les kreeg (CGVS, p. 9). Gezien u eerst enkele malen verklaarde dat u geen andere dagelijkse activiteiten had in die periode behalve soms in de winkel staan is het opvallend dat u plots zegt dat, wanneer u gevraagd wordt waarom u niet op de landbouwgrond moest werken, dat u les volgde. Dergelijke vage en incoherente verklaringen over uw dagelijks leven in uw dorp in Qarghayi zijn weinig overtuigend.

U benoemt voorts enkele dorpen waar u zelf tijdens uw leven geweest bent (CGVS, p. 11). Gevraagd voor welke reden u in Kachara – een van de dorpen die u benoemde – bent geweest zegt u dat dit voor huwelijks- en rouwceremonies was (CGVS, p. 11). Gevraagd wie u kent in Kachara zegt u louter “er zijn mensen” (CGVS, p. 11). Gevraagd te vertellen over de mensen die u zelf kent benoemt u drie namen, zonder verdere informatie te geven (CGVS, p. 11). Gevraagd te vertellen over al die huwelijken en rouwceremonies die u bijwoonde in dit dorp geeft u geen informatie en zegt u louter: “ik ging er soms” (CGVS, p. 11). U wordt aangespoord hier verder over te vertellen maar u zegt vreemd genoeg zich dit niet allemaal goed te herinneren (CGVS, p. 11).

Voorts is uw geografische kennis over uw regio beperkt en incoherent en komt deze ingestudeerd over. Zo weet u onder meer Nangarhar en Kaboel te benoemen als dichtstbijliggende provincies rond Laghman (CGVS, p. 23). Echter, wanneer gevraagd wordt in welke provincie of waar ergens de door u benoemde dichtbijliggende districten Surkhrod en Surobi liggen blijkt u dit in het geheel niet te weten en geen enkele aanwijzing hierover te kunnen geven (CGVS, p. 21, 22 en 23). Surkhrod is het eerste district na Qarghayi verderop de snelweg tussen Kaboel en Jalalabad en behoort tot Nangarhar. Surobi is dan weer het eerste district op deze snelweg in de richting van Kaboel en behoort tot de provincie Kaboel. Dat u hier geen idee van blijkt te hebben is vreemd.

Verder zegt u dat u soms naar het dorp Surkhakan ging om cricket te spelen (CGVS, p. 19 en 20). Gevraagd naar een wegbeschrijving geeft u een beschrijving tot aan de brug over de Kaboelrivier (CGVS, p. 20). Volgens de kaart en satellietbeelden dient men, om het dorp Surkhakan zelf te bereiken, de brug over te steken en rechtsaf te slaan op de snelweg tussen Kaboel en Jalalabad. Surkhakan ligt een kilometer verder op deze weg. Uit uw verklaringen blijkt dat u hier niet van op de hoogte bent. Gevraagd wat men moet doen na de brug om in het dorp Surkhakan zelf te geraken zegt u louter dat er een plein is en dat daar de weg tussen Kaboel en Darunta is (CGVS, p. 20). Gevraagd welke richting men dient te nemen om naar het dorp Surkhakan te gaan nadat men de brug heeft overgestoken ontwijkt u de vraag en zegt u dat men na het dorp Mandrawar – dat echter nog voor de brug over de Kaboelrivier ligt – naar links moet gaan om naar Surkhakan te gaan (CGVS, p. 20). Nogmaals wordt u gevraagd naar waar men moet gaan nadat men die tweede brug – u vermeldde reeds een eerste brug over de Alingar/Alishang – heeft overgestoken maar u herhaalt louter dat er een plein is en dat daar de weg tussen Kaboel en Darunta ligt (CGVS, p. 20). Gevraagd of die brug dan in het midden van het dorp Surkhakan ligt antwoordt u: “ja, het is deel van Surkhakan” (CGVS, p. 20). Gevraagd of alle huizen van het dorp Surkhakan rond de brug liggen antwoordt u: “ja, het is allemaal Surkhakan” (CGVS, p. 20). U wordt er dan tweemaal op gewezen dat op satellietbeelden blijkt dat het dorp Surkhakan zelf niet rond de brug ligt en om verdere uitleg gevraagd maar u zegt louter dat het is zoals u het zegt (CGVS, p. 20). Gezien uit satellietbeelden en op de kaart duidelijk blijkt dat het dorp Surkhakan na de brug verderop de snelweg ligt in de richting van Kaboel kan verwacht worden dat u dergelijke informatie ook zou weten mee te geven.

U zegt verder dat Shalatak een van de vijf dorpen in uw district was waar u zelf reeds geweest bent (CGVS, p. 11). Gevraagd voor welke reden u naar Shalatak ging zegt u dat u door het dorp Shalatak reisde op weg naar het provinciecentrum – Mehtarlam – vanuit uw dorp (CGVS, p. 11 en 12). Echter, volgens de kaart ligt dit dorp enkele kilometers verwijderd van de weg naar Mehtarlam. U wordt hier dan op gewezen waarop u zegt dat er twee wegen naar Mehtarlam zijn, een via jullie dorp en een andere via Mandrawar (CGVS, p. 12). Gezien dit nog steeds niet verklaart waarom u door het dorp Shalatak zou moeten reizen om in Mehtarlam te geraken, wordt u opnieuw hierop gewezen maar u herhaalt louter dat Shalatak een van de dorpen onderweg is (CGVS, p. 12).

Verder is het opmerkelijk dat u zegt dat alle wegen in uw district die u tijdens uw leven nam – richting Surkhakan, richting Charbagh en richting Mehtarlam – geasfalteerd zouden zijn maar dat u zich niets herinnert over werken aan deze wegen of de asfaltering ervan (CGVS, p. 13 en 14). Uit informatie blijkt dat de weg tussen Mandrawar en Darunta via Charbagh, die u zelf regelmatig nam, aangelegd werd in 2012. In 2013 werd een weg tussen Surkhakan, Qarghayi en Mehtarlam, waar u volgens verklaring regelmatig heen trok, aangelegd. U wordt nog een tweede maal gevraagd of u zich iets herinnert van werken aan de wegen in uw regio maar opnieuw zegt u van niet (CGVS, p. 14). Dat u zich niets herinnert over de wegenwerken in uw regio die u in uw dagelijks leven gebruikte doet verder twifelen aan uw beweerde herkomst uit Qarghayi.

U zegt verder dat er Pashai wonen in uw district (CGVS, p. 26). Gevraagd waar in uw district zij voornamelijk wonen zegt u dat zij ver van uw regio wonen, namelijk in de ene richting nog voorbij Gamberi – dat voorbij Charbagh ligt – en in de andere richting in Puli Jugi – dat in het district Mehtarlam/Badpakht ligt (CGVS, p. 26 en 27). Uit informatie blijkt echter dat de meeste dorpen waar door de meerderheid Pashai wordt gesproken zich in de regio van uw eigen dorp bevinden.

Uw verklaringen over bekende figuren uit uw district en provincie komen verder ingestudeerd over. Zo zegt u dat Abdul Jabar Naimi de gouverneur van Laghman is. U weet dit omdat hij een belangrijk persoon is (CGVS, p. 18). Uit informatie blijkt dat Abdul Jabar Naimi inderdaad ongeveer een maand voor uw vertrek de gouverneur werd van Laghman. Echter, gevraagd sinds wanneer Naimi gouverneur van Laghman is vermeldt u louter dat Fazlullah Mujadeddi de vorige gouverneur was (CGVS, p. 18). Gevraagd of u nog in Afghanistan was wanneer Naimi gouverneur werd geeft u vreemd genoeg mee dit niet te weten en zegt u dan dat Fazlullah Mujadeddi de gouverneur was wanneer u nog in Afghanistan was (CGVS, p. 18 en 19). Dat u geen idee heeft of u al dan niet nog in Afghanistan was wanneer Naimi gouverneur werd geeft uw kennis een ingestudeerd karakter.

Ook uw verklaringen over de politiecommandant en het districtshoofd van Qarghayi roepen vragen op. Zo verklaart u dat Asadullah Behbud het districtshoofd van Qarghayi is (CGVS, p. 16). U wordt twee keer gevraagd sinds wanneer hij districtshoofd is maar u ontwijkt twee keer de vraag en zegt louter: “wanneer ik daar was” (CGVS, p. 16). Verder zegt u dat Amin Mangal het districtshoofd was voor hem. U kan echter geen enkele aanwijzing geven over wanneer Amin Mangal districtshoofd zou geweest zijn (CGVS, p. 16). Vreemder is echter dat u zegt, wanneer u gevraagd wordt sinds wanneer Shaghasi – de man van wie u zegt dat hij de politiecommandant is – de politiecommandant van Qarghayi is, dat Amin Mangal de politiecommandant voor hem was. U bevestigt dit vervolgens nog eens (CGVS, p. 17). Gevraagd wanneer Amin Mangal politiecommandant was ontwijkt u louter opnieuw de vraag (CGVS, p. 17). Aangezien het vreemd is dat Amin Mangal volgens uw verklaringen zowel politiecommandant als districtshoofd van Qarghayi zou zijn geweest wordt u om verduidelijking gevraagd waarna u eerst zegt dat Amin Mangal vroeger districtshoofd was, dan weer van niet, en vervolgens terug weer van wel (CGVS, p. 17). U wordt dan gevraagd alles te vertellen wat u weet over Amin Mangal waarop u kort antwoordt geen informatie over hem te hebben (CGVS, p. 18). Erop gewezen dat u deze man net vermeldde in twee verschillende openbare functies en gevraagd mee te geven wat u allemaal over deze man weet zegt u opnieuw dat u geen informatie heeft en dat u mensen met een hoge rang niet kan ontmoeten (CGVS, p. 18). Dat u steeds ontwijkend antwoordt op de vraag wanneer de door u benoemde personen respectievelijk politiecommandant en districtshoofd waren en tevens zeer incoherente verklaringen aflegt over hun mogelijke voorganger doet uw kennis ingestudeerd overkomen.

U zegt voorts dat er voornamelijk komkommer en rijst wordt verbouwd in uw regio (CGVS, p. 28). Het is dan zeer opmerkelijk dat u niet weet wanneer rijst of komkommer wordt geoogst (CGVS, p. 28). Uw verklaring dat u zelf niet op het veld werkte kan niet overtuigen als verklaring. Indien u daadwerkelijk heel uw leven in deze regio, tussen velden zoals u zelf zegt, zou hebben gewoond kan verwacht worden dat u zou weten wanneer het oogstseizoen van de meest voorkomende gewassen is, zeker gezien uw familie zelf landbouwgronden in uw dorp bezit (CGVS, p. 5 en 28).

Verder doen uw verklaringen over de verkiezingen in Afghanistan twifelen aan uw bereidheid tot medewerking in het gehoor. Immers, eerst doet u alsof u niets weet over deze verkiezingen maar vervolgens, na vele opvolgingsvragen, blijkt u opeens wel veel informatie over deze verkiezingen te weten en zegt u daarenboven zelf te zijn gaan stemmen. In 2014 werden tegelijkertijd zowel presidentsverkiezingen als verkiezingen voor de provinciale raad gehouden. Gevraagd om informatie te geven over deze verkiezingen zegt u louter dat u geen informatie heeft (CGVS, p. 24). Gevraagd wat

voor verkiezingen dit waren zegt u dat het parlementaire verkiezingen waren, drie jaar geleden. Gevraagd of er nog andere verkiezingen waren zegt u dat er ook voor de provinciale raad werd gestemd (CGVS, p. 24). Gevraagd of er naast deze twee nog andere verkiezingen werden gehouden zegt u van niet (CGVS, p. 24). Gevraagd of u zich nog andere verkiezingen herinnert in uw leven in Afghanistan zegt u: "nee, ik weet het niet" (CGVS, p. 24). Expliciet gewezen op de presidentsverkiezingen zegt u hier geen informatie over te hebben (CGVS, p. 24 en 25). Aangezien dit zeer vreemd is voor een Afghaan die heel zijn leven in Afghanistan zou hebben gewoond wordt u gevraagd of u daadwerkelijk nooit iets vernomen zou hebben over presidentsverkiezingen waarop u louter zegt zich hier "een beetje" over te herinneren zoals Ashraf Ghani en dokter Abdullah (CGVS, p. 25). U zou hier echter geen verdere informatie meer over kunnen geven (CGVS, p. 25). Echter, na nog verschillende vragen blijft u eerst volhouden hier niets over te weten om vervolgens opeens mee te geven dat u zelf bent gaan stemmen en nog meer gedetailleerde informatie te geven, zoals verschillende andere kandidaten, het feit dat er twee ronden waren en dat de uitslag betwist werd (CGVS, p. 25). Deze vaststelling doet ernstig twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen in het kader van uw asielprocedure.

Ook over uw reisweg uit Afghanistan kan u geen enkele informatie geven. U verklaart nooit eerder uit uw provincie te zijn geweest voor u uw reis uit Afghanistan begon (CGVS, p. 9). Erop gewezen dat deze reis nogal een indruk moet hebben nagelaten voor iemand die nooit verder dan zijn eigen regio is geweest en gevraagd over uw ervaringen tijdens deze reis te vertellen – wat u gezien heeft, wat u meegemaakt heeft, welke plaatsen u onderweg gepasseerd bent – maar u blijft aan de oppervlakte en geeft louter mee dat het nacht was en dat u de bus van Kaboel naar Nimroz nam (CGVS, p. 9). Gevraagd meer in detail te treden over al uw ervaringen tijdens deze reis zegt u kort dat u niet kon zien welke plaatsen u passeerde omdat u in de koffer werd gezet om daarna dan weer te zeggen dat jullie alleen maar woestijnen en bergen zouden zijn gepasseerd (CGVS, p. 9). Gevraagd of u nog iets meer kan vertellen over deze reis zegt u van niet (CGVS, p. 10). U heeft evenmin enig idee welke plaatsen u zou kunnen gepasseerd zijn (CGVS, p. 10). Gezien u verklaart een grote reisbus vanuit Kaboel naar Nimroz genomen te hebben – een reis die vele jonge Afghanen maken om het land te verlaten – is het opmerkelijk dat u geen enkele plaats weet te benoemen die u zou kunnen gepasseerd zijn onderweg (CGVS, p. 10). De weg van Kaboel naar Nimroz loopt door de provincies en steden Maidan Shar in Maidan Wardak, Ghazni, Qalat in Zaboel, Kandahar en Helmand. Dat u geen enkele plaats onderweg naar Nimroz weet te benoemen, dat u verklaart "in de koffer" te zijn gezet waar u niets kon zien en dan weer zegt dat er alleen maar woestijnen en bergen waren onderweg en dat u niets anders weet te vertellen over uw ervaringen over deze reis en de eerste keer dat u uit uw eigen regio kwam, doet er ernstig aan twijfelen dat u deze reis daadwerkelijk heeft ondernomen.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat u uw herkomst uit het district Qarghayi van de provincie Laghman niet kan aantonen. Geloofwaardige verklaringen over uw herkomst zijn echter belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het feit dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming. Het CGVS kan zich op basis van uw verklaringen onmogelijk een duidelijk en geloofwaardig beeld vormen van uw herkomst en de reden(en) voor uw vertrek.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Gezien wijdverspreide corruptie in Afghanistan hebben Afghaanse documenten slechts enige bewijswaarde indien deze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Verder is het vreemd dat uw taskara uit 1389 afgestempeld werd met een stempel uit 1383. Wat betreft uw medische attesten met betrekking tot verwondingen die u zou hebben opgelopen door de taliban dient gezegd dat deze geen enkele indicatie bevatten over uw herkomst en deze dan ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet kunnen herstellen.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 25 oktober 2017 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd op het einde van het gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan. U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt (CGVS, p. 29).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Tevens is de verzoekende partij van mening dat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Tevens is de verzoekende partij van mening dat de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht schendt.

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middelen als volgt toe:

"II.1.1. Verwerende partij stelt in haar beslissing dat verzoekende partij er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en dat verzoekende partij evenmin in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

II.1.2. Allereerst stelt verwerende partij geen geloof te hechten aan de herkomst van verzoekende partij uit het district Qarghayi.

Zij begint haar betoog door verzoekende partij te verwijten zich niet meer te herinneren op welke exacte leeftijd zij stopte met school:

[citaat bestreden beslissing, p. 1, 2]

Verwerende partij focust zich aldus bijzonder hard op de leeftijd van verzoekende partij op het ogenblik dat zij naar school begon te gaan, dat zij stopte met school, dat zij koranles gaf,... Verwerende partij is zich klaarblijkelijk niet bewust van de Afghaanse cultuur waar data zeer zelden van belang zijn. De meeste Afghanen weten zelfs niet wanneer zij geboren zijn! Verzoekende partij heeft aangegeven dat zij op 7 jarige leeftijd naar school is beginnen gaan en ongeveer 5 jaar naar school is geweest voordat zij moest stoppen met haar studies. Verwacht verwerende partij data en exacte jaartallen van verzoekende partij?! Dit is niet ernstig en vormt al helemaal geen argument om de herkomst van verzoekende partij in twijfel te trekken!

Ook geeft verzoekende partij spontaan aan dat de wegen in haar district allemaal geasfalteerd zijn, wat inderdaad klopt. Verwerende partij valt ook hier over het feit dat verzoekende partij niet kan aangeven wanneer deze wegen geasfalteerd werden:

[citaat bestreden beslissing, p. 2]

Bovendien, wanneer het gehoor erop wordt nagelezen, blijkt dat aan verzoekende partij nooit expliciet gevraagd werd wanneer de wegen geasfalteerd werden, enkel of zij iets van deze werken herinnert: p. 13 en 14 CGVS

(...)

Gezien er niets bijzonders is gebeurd bij de asfaltering, heeft verzoekende partij dan ook geantwoord dat zij zich niet speciaals herinnert over de asfaltering.

Verwerende partij gaat op dezelfde manier verder door te stellen dat verzoekende partij niet op de hoogte zou zijn wanneer Abdul Jabar Naimi gouverneur van Laghman werd en sinds wanneer Asadullah Behbud distriethoofd werd van Qarghayi.

Verwerende partij betwist niet dat verzoekende partij de gouverneur, de politiecommandant en het districtshoofd correct kon benoemen, maar zij valt over het feit dat verzoekende partij niet op de hoogte zou zijn wanneer zij precies aan de macht kwamen?! Dit tart werkelijk alle verbeelding. Verwerende partij wordt uitgenodigd 100 vlamingen te interviewen en na te gaan of iedereen op de hoogte is wanneer zijn burgemeester aan de macht kwam en wie zijn voorganger was... Zij zal hoogstwaarschijnlijk verschieten van (het gebrek aan) kennis hiervan. Toch verwacht zij dergelijke kennis van een Afghaan die amper enige scholing heeft genoten...?

II.1.3 Vervolgens twijfelt verwerende partij aan de dagelijkse activiteiten van verzoekende partij:

[citaat bestreden beslissing, p. 2]

Verzoekende partij heeft tijdens het gehoor duidelijk gemaakt dat de landbouwgronden verhuurd werden door haar vader, waardoor zij hier niet op hoefde te werken: p. 5 CGVS

(...)

Daarnaast hielp verzoekende partij waar nodig in de winkel van haar vader, gaf zij een korte periode koran les en hing ze rond in het dorp. Meer dan dat deed zij niet doorheen de dag. Zij begrijpt dan ook niet welke soort activiteiten verwerende partij verwachtte dat verzoekende partij over had moeten vertellen. Andermaal vormt dit geen argument om aan de herkomst van verzoekende partij te twijfelen.

II.1.4. Verwerende partij gaat verder door te stellen dat de geografische kennis van verzoekende partij onvoldoende zou zijn:

[citaat bestreden beslissing, p. 2]

Eerstens moet worden opgemerkt dat verwerende partij het dorp van verzoekende partij zelfs niet terugvindt op de voor haar beschikbare kaarten! p. 4 CGVS

(...)

Verwerende partij is er zich dus van bewust dat zij niet over gedetailleerde kaarten beschikt waar alle dorpen, wegen, bruggen,... op terug te vinden zijn. Het dorp van verzoekende partij is haar volledig onbekend, toch gaat zij zonder enige voorzichtigheid de volledige kennis van verzoekende partij in twijfel trekken?! Dit is niet serieus.

Allereest - wat de ligging van de verschillende dorpen in de districten en provincies betreft - moet verwerende partij zich er bewust van zijn dat verzoekende partij dit niet aangeleerd heeft gekregen en niet verwacht kan worden over een encyclopedische kennis te beschikken. Zij ging niet zo vaak buiten haar dorp, en als zij dat deed, was dat naar de omliggende dorpen en de provinciehoofdstad te gaan. Het is niet zo dat in haar regio alles mooi afgebakend was en zij verondersteld kan worden alle districten en provincies van buiten te kennen.

Verwerende partij neemt een kaart bij de hand en verwacht dat verzoekende partij feilloos de weg kan beschrijven van punt A naar punt B. Meer nog, zij verwacht dat verzoekende partij dat doet op exact dezelfde manier als het parcours dat zij terug kan vinden op de voor haar beschikbare kaarten.

Zo ook bijvoorbeeld de weg naar het provinciecentrum, Mehtarlam, waar verzoekende partij heeft uitgelegd dat zij vanuit haar dorp het centrum kan bereiken via het dorp Shalatak. Verwerende partij stelt simpelweg dat op de voor haar beschikbare kaarten een andere weg beschreven wordt. Verzoekende partij heeft duidelijk aangegeven dat er twee wegen zijn die naar het provincie centrum leiden: deze die

langs haar dorp gaat, passeert ook het dorp Shalatak. Hoe kan verwerende partij dit verwerpen, als zij zelfs het dorp van verzoekende partij niet weet liggen?!

De wegbeschrijving die verzoekende partij gaf was overigens bijzonder gedetailleerd: p. 13 en 14 CGVS (...)

Uit het bovenstaande blijkt andermaal dat verwerende partij bijzonder onredelijk te werk is gegaan bij de beoordeling van de herkomst van verzoekende partij.

II.1.5. Het volgende argument van verwerende partij slaat werkelijk alles: zij verwijt verzoekende partij immers te veel informatie te hebben en te uitgebreid te kunnen vertellen over de verkiezingen in Afghanistan:

[citaat bestreden beslissing, p. 3]

Om welke reden zou verzoekende partij haar kennis trachten te verhullen, wanneer zij weet dat zij op basis van haar kennis al dan niet bescherming krijgt?! Verwerende partij neemt aan de lopende band gehoren af en voor haar is het vanzelfsprekend welke antwoorden er moeten volgen wanneer zij bepaalde vragen stelt. Voor de asielzoeker is dat minder evident. Wanneer haar open vragen werden gesteld, wist verzoekende partij eerst niet wat verwerende partij exact wilde weten. Wanneer verwerende partij meer gerichte vragen stelde, kon zij zonder enige moeite op al deze vragen antwoorden.

Haar kennis kan bezwaarlijk als argument 'gebrek aan medewerking' gebruikt worden?! De redenering van verwerende partij grenst aan opzettelijke onwil om verzoekende partij internationale bescherming tegen verlenen, waar zij klaarblijkelijk recht op heeft.

Uit al het voorgaande blijkt immers dat verzoekende partij weldegelijk uitgebreid heeft verteld over haar regio van herkomst, haar problemen en haar vrees bij terugkeer naar Afghanistan.

Verzoekende partij meent dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en ten onrechte de vluchtelingenstatus aan verzoekende partij geweigerd heeft.

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel."

En

"II.2.2. Nergens in Afghanistan is de situatie nog veilig te noemen. De geweldplegingen en incidenten waarbij gewone burgers slachtoffer worden, zijn werkelijk niet meer bij te houden.

In een zeer recent rapport van oktober 2017 hekelt Amnesty International het terugsturen van Afghaanse vluchtelingen naar hun land van herkomst. (stuk 3)

Amnesty International stelt dat Afghanistan geen veilig land is en dat Europese landen moeten ermee stoppen gevluchte Afghanen naar hun vaderland terug te sturen.

Volgens Amnesty International riskeren ze na hun „deportatie" te worden vervolgd, gemarteld, ontvoerd of zelfs gedood. Zij noemt het EU-beleid in het rapport „roekeloos" en een „onbeschaamde schending van het internationaal recht."

Het wordt steeds onveiliger in Afghanistan, stelt Amnesty in het rapport "Forced Back to Danger". De bijna 10.000 Afghanen die landen als Nederland, Zweden en Noorwegen hebben teruggestuurd lopen allerlei gevaren. EU-agentschappen zijn hiervan op de hoogte, maar stellen dat nog eens meer dan 80.000 Afghanen kunnen worden uitgezet, aldus Amnesty.

Zo stelt het rapport ondermeer het volgende: p. 7 en 8 (eigen onderlijning)

"Afghanistan is currently gripped by a non-international armed conflict between what are known as "Anti-Government Elements" and Pro-Government Forces. Among the Anti-Government Elements are the Taliban and the group calling itself the Islamic State, but more than 20 armed groups are operating inside the country. UN expert reports and other sources provide evidence that the conflict in Afghanistan and the impact on civilians have gotten worse in the last two years. The United Nations Assistance Mission in Afghanistan (UNAMA) reported that 2016 was the deadliest year on record for civilians in Afghanistan, with 11,418 people killed or injured. The UN body stated:

"In 2016, conflict-related insecurity and violence inflicted severe harm on civilians, especially women and children. The intensification of armed clashes between Pro-Government Forces and Anti-Government Elements over territorial gains and losses resulted in record levels of civilian harm, including the highest number of child casualties and levels of internal displacement documented since 2009. "

The deterioration in the security situation witnessed in 2016 has persisted into 2017. The UN recorded more than 16,290 security-related incidents in the first eight months of 2017 alone. In June 2017, the UN Secretary-General characterized the situation in Afghanistan as "intensively volatile" and the European Civil Protection and Humanitarian Aid Operations (ECHO) stated that the situation had "reverted to an increasingly acute humanitarian crisis."

Between 1 January and 30 June 2017, UNAMA documented 5,243 civilian casualties (1,662 deaths and 3,581 injured). The majority of these deaths and injuries resulted from the use of Improvised Explosive Devices by Anti- Government Elements in civilian-populated areas - particularly suicide bombs and pressure plate devices. UNAMA has stated that in the first half of 2017, it documented more civilian deaths and injuries from suicide and complex attacks than in any previous six month period since the UN agency began systematic documentation of civilian casualties in 2009.

In terms of civilian casualties, Kabul is the most dangerous province in Afghanistan. However, a review of the 10 provinces with the highest numbers of civilian casualties in 2016 shows that conflict took place countrywide, with provinces in the North, South, East, West and central areas all affected. The conflict is volatile and involves multiple groups that are constantly seeking to gain or regain territory, and whose actions can be unpredictable. Statements by UNAMA and the UN Secretary-General, as well as US government authorities, international NGOs and parts of the Afghan government all underscore the extent to which people are at risk across the country.

Beyond the threat of serious harm to all Afghans as a result of the ongoing conflict many people in the country are also at particular risk of persecution - defined in European Union (EU) and international law as "severe violations of basic human rights" on the basis of a person's race, religion, nationality, membership in a particular social group or political opinion. Persecution is not a localized threat. This serious human rights violation takes place across the country, regardless of whether the area is under the effective control of ProGovernment Forces or Anti-Government Elements. In areas under the control of the government, State agents routinely perpetrate human rights violations. Pro-government armed groups are responsible for abuses such as deliberate killings, assault, extortion and intimidation. In regions in which Anti- Government Elements are in control, human rights violations are widespread. These include extrajudicial executions, torture and ill-treatment, as well as denials of the rights to free movement, freedom of expression, political participation, access to education and the right to health care. Moreover, both sides of the conflict perpetrate human rights violations in areas outside their respective control. "

Er vallen aldus duizenden doden en gewonden en de situatie is er de laatste 2 jaar enorm op achteruit gegaan.

Verzoekende partij zou met andere woorden gedropt worden in een 'warzone' en moet zich maar zien te beredderen, omdat verwerende partij deze provincie veilig genoeg vindt voor verzoekende partij om zich te vestigen, terwijl recente rapporten juist het tegenover bewijzen! Dit is niet ernstig.

Niet alleen wordt Afghanistan geteisterd door terroristisch geweld, er heerst er ook een humanitaire crisis: (eigen onderlijning)

"Furthermore, Afghanistan is the site of an acute humanitarian crisis. The UN Office for the Coordination of Humanitarian Affairs (OCHA) estimated that 9.3 million people will require humanitarian assistance in 2017. Over 9 million Afghans have limited or no access to essential health services. The country's infant and maternal mortality rates are among the worst in the world, at 73/1,000 live births and 327/100,000 respectively. Food security is deteriorating, with 1.6 million people severely food insecure across the country."

II.2.3. Het is voor verzoekende partij onmogelijk om terug te keren naar haar land van herkomst en er een menswaardig leven te leiden, zonder vrees voor haar leven en voor onmenselijke en vernederende behandeling. Verzoekende partij is er zeker van dat zij ten prooi zal vallen van het Taliban of slachtoffer zal worden van willekeurig geweld: p. 10 Amnesty International rapport

"Afghanistan is deeply unsafe, and has become more so in recent years. Yet European countries are returning people to Afghanistan in increasingly large numbers, even as the violence in the country escalates. At present, given the grave security and human rights situation across the country, all returns to Afghanistan constitute refoulement. For the principle of non-refoulement to be breached, it is not necessary for serious harm to ensue: the human rights violation takes place when someone is returned to a real risk of such harm. European governments have remained willfully blind to the dangers to which returnees are exposed, and - together with the EU - are putting Afghanistan under tremendous pressure to accept large numbers of returnees. Prioritizing deportations, heedless of the evidence, is reckless and illegal."

De actuele situatie in heel Afghanistan is erg onveilig, het terugsturen van Afghanen - waar ook in Afghanistan, houdt een schending in van het non- refoulement beginsel.

De cijfers van de doden en gewonden in 2017 liegen er niet om: p. 19-20 Amnesty International rapport: (eigen onderlijning)

The deterioration in the security situation witnessed in 2016 has persisted into 2017. In June 2017, the UN Secretary-General characterized the situation in Afghanistan as "intensively volatile" and the European Civil Protection and Humanitarian Aid Operations (ECHO) stated that the situation had "reverted to an increasingly acute humanitarian crisis. "

The UN recorded more than 16,290 security-related incidents in the first eight months of 2017. In his September 2017 report to the Security Council, the UN Secretary-General stated:

"The continuing high numbers are attributed mainly to armed clashes, which represent 64 per cent of the total security incidents and have increased by 5 per cent since 2016. The record level of armed clashes seen during 2017 reinforced the shift in the conflict evident since earlier in the year, away from asymmetric attacks towards a more traditional conflict pattern characterized by often prolonged armed clashes between government and anti-government forces."

Between 1 January and 30 June 2017, UNAMA documented 5,243 civilian casualties (1,662 deaths and 3,581 people injured).

Some of the key trends noted by UNAMA in the first six months of 2017 include:

- In the first half of 2017, the UN agency recorded more civilian deaths and injuries from suicide and complex attacks than in any previous six month period since the mission began systematic documentation of civilian casualties in 2009.
- The majority of these casualties resulted from Anti-Government Elements using Improvised Explosive Device tactics in civilian-populated areas - particularly suicide bombs and pressure-plate devices.
- 19% of all civilian casualties occurred in Kabul city.
- Civilian casualties increased in 15 of Afghanistan's 34 provinces, mainly due to increased attacks by Anti-Government Elements.

UNAMA also stated that "of extreme concern" was the fact that "suicide and complex attacks caused 1,151 civilian casualties (259 deaths and 892 injured), a 15% increase compared to the first six months of 2016."⁴⁰ The UNAMA report went on to state that: "Of the 1,048 civilian casualties (219 deaths and 829 injured) documented in Kabul province, 94 per cent resulted from suicide and complex attacks carried out by Anti-Government Elements in Kabul city."

(...)

p. 21

"As the above list of provinces indicates, no part of Afghanistan is safe.

Casualties have been documented from North to South and East to West. Moreover, the conflict is volatile and involves multiple groups that are constantly seeking to gain or regain territory, and whose actions can be unpredictable. A number of UN agencies and NGOs have underscored the wide-ranging nature of the conflict. "

Geen enkel deel van Afghanistan is dan ook veilig genoeg te noemen om asielzoekers terug te sturen zonder gevaar voor blootstelling aan foltering en onmenselijke en vernederende behandeling.

II.2.4 Bovendien mag het bijzonder kwetsbare profiel van verzoekende partij niet uit het oog worden verloren. Verzoekende partij is na al die jaren in Europa verwesterd en loopt het gevaar op vervolging:

p. 24 Amnesty International rapport

"Beyond the threat of serious harm to all Afghans as a result of the ongoing conflict, many people in the country are also at particular risk of persecution - defined in European Union (EU) and international law as "severe violations of basic human rights"⁶² on the basis of a person's race, religion, nationality, membership in a particular social group or political opinion.

According to UNHCR's guidelines on assessing Afghans' international protection claims, people with certain profiles require a particularly careful examination of the possible risks to them:

- members of the Afghan security forces, particularly the Afghan National Police;
- civilians associated with (or perceived as supportive of) the international military forces, such as people working as drivers, contractors or interpreters;
- individuals perceived as "Westernized," including people who have returned from Western countries - some of whom have been tortured or killed by anti-government elements on the basis that they had become "foreigners" or that they were spies for a Western country men of fighting age, as well as children in the context of underage and forced recruitment
- women and girls with certain profiles or in certain circumstances – for instance, those at risk of sexual and gender-based violence or harmful traditional practices, and women perceived as contravening social norms;
- members of religious minorities, who reportedly avoid stating their beliefs publicly or gathering openly to worship, out of fear of discrimination, ill- treatment, arbitrary detention, or death;
- converts from Islam, as conversion from Islam is deemed apostasy in Afghanistan, which under the Afghan courts' interpretation of Islamic law is punishable by death;
- individuals of diverse sexual orientations and/or gender identities, as consensual same-sex relations are criminalized, with gay men and boys (and those perceived to be gay) suffering

discrimination and violence, including at the hands of the Afghan authorities, Anti-Government Elements, and their community or family members;

- *ethnic minorities including Hazaras; and*
- *people involved in blood feuds, that is: members of a family killing members of an other family in retaliatory acts of vengeance.*

Persecution is not a localized threat. This serious human rights violation takes place across the country+, regardless of whether the area is under the effective control of Pro-Government Forces or Anti-Government Elements. In areas under the control of the government, State agents routinely perpetrate human rights violations. "

De mensenrechten worden in heel Afghanistan meer en meer geschonden.

Ook verwerende partij kan niet anders dan toe te geven dat er zich met regelmaat terreuraanslagen voordoen in Afghanistan, maar probeert dit te relativiseren door te stellen dat het niet om een "open combat" zou gaan:

Of er al dan niet een open combat zou zijn, verzoekende partij loopt er dagelijks een reël gevaar onderworpen te worden aan onmenselijke en vernederende behandeling.

Het is voor verzoekende partij dan ook onbegrijpelijk hoe verwerende partij kan stellen dat zij zich op een veilige manier zou kunnen vestigen in waar dan ook in Afghanistan.

II.2.5. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringplicht. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

II.2.6. De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing een schending uitmaakt van het artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij moet in hoofddorde erkend worden als vluchteling. Subsidiair de subsidiaire bescherming toegekend krijgen. De verzoekende partij meent dan ook in ondergeschikte, dat de beslissing minstens vernietigd dient te worden en teruggestuurd moet worden naar de verwerende partij voor verder en grondig onderzoek."

2.2. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.3. Onderzoek van het verzoek tot internationale bescherming

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221475).

Het onderzoek naar het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetbepalingen.

Artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet luidt in zijn eerste paragraaf als volgt: *"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."*

Artikel 1 van het voormelde Vluchtelingenverdrag stelt dat een “vluchteling” de persoon is: *“Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Volgens de bepalingen van artikel 48/4, § 1 wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan: *“de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Volgens paragraaf 2 bestaat ernstige schade uit:

“a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van de verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom de verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU). Bijgevolg dienen de artikelen 48/6 en 48/7 in het licht van deze Unierechtelijke bepaling gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot

staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing zoals hoger weergegeven weigert de verwerende partij omwille van verschillende redenen de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

Voor de toekenning van internationale bescherming is het essentieel dat de verzoekende partij haar identiteit, nationaliteit en herkomst uit de regio aannemelijk kan maken.

In casu is de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers herkomst uit het district Qarghayi van de provincie Laghman. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de verzoekende partij (i) zeer vage, weinig doorleefde en incoherente verklaringen heeft afgelegd over haar dagelijks leven in haar dorp in Qarghayi, (ii) een beperkte en incoherente geografische kennis heeft van haar regio die bovendien ingestudeerd overkomt, (iii) verklaringen met een ingestudeerd karakter heeft afgelegd over gezagsdragers uit haar district en provincie, (iv) niet op de hoogte is van het oogstseizoen van de meest voorkomende gewassen in haar regio, (v) aanvankelijk doet alsof zij niets weet over voorbije verkiezingen, maar vervolgens, na veel opvolgingsvragen, plots wel veel informatie over deze verkiezingen blijkt te hebben en aangeeft zelf te zijn gaan stemmen, (vi) geen enkele informatie kan geven over haar reisweg uit Afghanistan.

De Raad merkt voorafgaandelijk op dat het dorp waaruit de verzoekende partij verklaart afkomstig te zijn, Tarakhel, niet kan worden teruggevonden op de kaarten gevoegd bij het administratief dossier, zoals ook tijdens het gehoor werd opgemerkt. Afgaand op verzoekers verklaring dat zijn dorp grenst aan het dorp Deh Mazang, dat staat aangeduid op een van de satellietbeelden opgenomen in het administratief dossier, wordt dit laatste dorp in wat volgt als referentie gebruikt voor de ligging van Tarakhel (stuk 6, gehoorverslag, p. 4).

Inzake verzoekers geografische kennis, stelt de Raad vooreerst vast dat de verzoekende partij de dorpen gelegen op de weg naar Surkhakan, waar zij soms heen zou zijn gegaan om cricket te spelen,

niet in de juiste volgorde weergeeft tijdens haar gehoor. In de bestreden beslissing wordt verder vastgesteld dat de weg die de verzoekende partij beschrijft vanaf het punt waar men de Kaboel-rivier dient over te steken niet overeenstemt met de weg zoals die blijkt uit de kaarten en satellietbeelden aanwezig in het administratief dossier. De verwerende partij wijst erop dat men na het oversteken van de brug rechtsaf dient te slaan op de snelweg tussen Kaboel en Jalalabad om het dorp Surkhakan te bereiken, daar waar de verzoekende partij suggereert dat de brug reeds deel uitmaakt van Surkhakan en men voorbij de brug op de hoofdweg tussen Kaboel en Jalalabad terechtkomt (stuk 6, gehoorverslag, p. 20). De Raad stelt op basis van de kaarten en satellietbeelden aanwezig in het administratief dossier vast dat men Surkhakan, komende van Mandruwar, inderdaad kan bereiken door een weg die in zuidelijke richting loopt te volgen tot voorbij de Kaboel-rivier tot aan de weg tussen Kaboel en Jalalabad en vervolgens rechtsaf te slaan op deze weg, in de richting van Kaboel. Er blijkt evenwel ook een kleinere weg te bestaan die vanuit Mandruwar eveneens in zuidelijke richting loopt. Indien men deze weg volgt, dient men nog vóór de Kaboel-rivier in westelijke richting te gaan, deze rivier over te steken nabij de plaats 'Pul Surkhakan' en deze weg te volgen tot in Surkhakan. Indien men deze weg volgt, dient men na het oversteken van de Kaboel-rivier niet naar rechts te gaan en bereikt men de hoofdweg Kaboel-Jalalabad pas in Surkhakan, wat lijkt overeen te stemmen met verzoekers beschrijving volgens dewelke men na de brug bij de 'main road' terechtkomt. De verwerende partij wijst erop dat, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert, de brug blijkens de satellietbeelden geen deel uitmaakt van Surkhakan. Uit deze beelden kan evenwel niet opgemaakt worden tot waar de bewoning van de plaats of het gebied dat als Surkhakan wordt aangeduid precies reikt. De verzoekende partij heeft het over een bazaar die in het gebied zou gelegen zijn, maar ook dit kan op basis van de kaarten en satellietbeelden niet worden geverifieerd (stuk 6, gehoorverslag, p. 21).

De Raad stelt verder vast dat de door de verzoekende partij gegeven wegbeschrijving van haar dorp naar Mandruwar in grote lijnen blijkt te kloppen, afgaand op de kaarten in het administratief dossier, met dien verstande dat de precieze ligging van verzoekers dorp ten opzichte van Deh Mazang niet uit voormelde kaarten kan worden afgeleid (stuk 6, gehoorverslag, p. 13). Ook de door de verzoekende partij genoemde dorpen waar zij zelf zou zijn geweest kunnen worden teruggevonden op de kaarten aanwezig in het administratief dossier, met uitzondering van Qala Saifullah Khan. Of de verzoekende partij Qala Khan bedoelde, een plaats die wel kan worden teruggevonden, is niet duidelijk (stuk 6, gehoorverslag, p. 11).

De Raad merkt verder op dat de verzoekende partij het dorp Shalatak als één van de dorpen op haar weg naar de provinciehoofdplaats Mehterlam vermeldde, maar er door de dossierbehandelaar op gewezen werd dat Shalatak volgens de beschikbare kaarten niet op de weg naar de provinciehoofdstad ligt maar wel een eind daarvan af. Hierop verklaarde de verzoekende partij dat er twee wegen zijn naar het provinciecentrum, één die door haar dorp gaat en een andere die via Mandruwar gaat en waarvoor men een brug moet oversteken. Indien men de weg neemt die langs verzoekers dorp passeert, zou men volgens haar onderweg ook Shalatak tegenkomen (stuk 6, gehoorverslag, p. 12). De Raad stelt op basis van de kaarten aanwezig in het administratief dossier vast dat de plaats Shalatak inderdaad op enige afstand ligt van het stelsel van wegen dat vanuit de provinciehoofdplaats in zuidelijke richting loopt. Er blijkt volgens de kaarten echter ook een dorp met een gelijkkluidende naam te zijn, zowel gespeld 'Sheala Tak' als 'Shalatek', dat wel gelegen is langs een weg of pad in de richting van de provinciehoofdplaats, meer bepaald aan de kant van de rivier waar ook verzoekers dorp gelegen zou zijn. Er kan niet worden uitgesloten dat de verzoekende partij op dit laatste dorp doelde, in welk geval haar verklaringen steun blijken te vinden in de informatie in het administratief dossier.

Tevens verklaarde de verzoekende partij dat indien zij via Mandruwar naar de provinciehoofdstad ging, zij een brug moest oversteken over een rivier die zij omschreef als de samenloop van twee rivieren, zijnde de Alingar en de Alishang. Gevraagd waar deze rivieren precies samenkomen, vermeldde de verzoekende partij de plaats Puli Jugi. Gevraagd naar het verdere verloop van deze rivier, verklaarde de verzoekende partij dat de Alingar/Alishang samenvloeit met de Kaboel-rivier in Aziz Khan Kas (stuk 6, gehoorverslag, p. 13). Op basis van de kaarten in het administratief dossier kan worden vastgesteld dat twee rivieren, één komende van het district Alishang en de andere komende van het district Alingar in het district Mehterlam samenvloeien en als één rivier het district Qarghaye binnenkomen om vervolgens samen te vloeien met een rivier die uit de richting van Kaboel vloeit (zie kaart provincie Laghman van OCHA). Op geen enkele kaart staat evenwel de naam van deze rivieren aangeduid. Puli Jugi en Aziz Khan Kas kunnen evenmin teruggevonden worden. Wel maken de kaarten melding van het dorp Qala Jougi (ook gespeld Qaleh-ye Jugi) op de plaats waar de door de verzoekende partij als Alingar en Alishang benoemde rivieren samenkomen. Gelet op de gelijkenis met het door de verzoekende partij

genoemde Puli Jugi, kan niet worden uitgesloten dat de verzoekende partij in essentie naar diezelfde plaats verwees.

De Raad wijst er verder op dat de verzoekende partij werd gevraagd naar plaatsen die gelegen zijn voorbij het dorp Charbagh (stuk 6, gehoorverslag, p. 21). Deze plaatsen konden niet op de kaarten in het administratief dossier teruggevonden worden. Verderop gevraagd de omgeving te beschrijven van de weg naar Charbagh, verklaarde de verzoekende partij dat zich aan beide kanten van deze weg velden bevinden en dat achter haar dorp een berg gelegen is waarop zich een gsm-mast van het Ariba Mobile netwerk bevindt. Nog vooraleer men in Charbagh is zou men een checkpoint en een kerkhof passeren. De verzoekende partij verklaarde verder dat er behalve de berg achter haar dorp geen andere bergen zijn in haar regio (stuk 6, gehoorverslag, p. 23, 24). Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij deze verklaringen heeft geverifieerd of in haar oordeel betrokken. Ze zijn nochtans relevant voor de beoordeling van verzoekers bewering uit deze regio afkomstig te zijn.

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat waar de verzoekende partij verklaart dat de Pashai ver van haar dorp wonen, uit informatie in het administratief dossier blijkt dat de meeste dorpen waar door de meerderheid Pashai wordt gesproken zich in de regio van haar eigen dorp bevinden. De Raad stelt vast dat de informatie in het administratief dossier weliswaar een kaart bevat waarop het woongebied van de Pashai-sprekenden staat aangeduid, maar dat het een zwart-wit-kopie betreft, die bovendien onduidelijk is en waarop geen namen van dorpen worden vermeld. In de begeleidende tekst wordt verder geen informatie gegeven over het woongebied van de Pashai (zie stuk 15, Landeninformatie, nr. 4).

De Raad acht het feit dat de verzoekende partij niet weet wanneer komkommer en rijst worden geoogst niet zwaarwichtig genoeg om uit af te leiden dat de verzoekende partij niet uit deze regio afkomstig zou zijn. Hoewel de verzoekende partij aangaf dat onder meer deze gewassen verbouwd werden op gronden die toebehoren aan haar vader en ooms, blijkt uit haar verklaringen dat zij zelf niet op deze gronden heeft gewerkt (stuk 6, gehoorverslag, p. 5, 6, 28).

De Raad volgt de verwerende partij niet waar zij verzoekers bereidheid tot medewerking in vraag stelt op basis van zijn verklaringen over verkiezingen in Afghanistan. Het feit dat de verzoekende partij niet spontaan alle informatie geeft waarover ze beschikt wanneer haar gevraagd wordt te vertellen over de verkiezingen die enige tijd voor haar vertrek plaatsvonden, en zelfs aangeeft geen informatie te hebben, neemt niet weg dat zij in staat blijkt concretere informatie te geven wanneer over deze verkiezingen wordt doorgevraagd (stuk 6, gehoorverslag, p. 24-26).

De Raad besluit dat het onderzoek *in casu* van de door de verzoekende partij afgelegde verklaringen met betrekking tot haar herkomst uit Qarghayi niet naar behoren werd gevoerd. De in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen inzake met name haar geografische kennis vinden niet of onvoldoende steun in de informatie gevoegd bij het administratief dossier. Het ontbreekt de Raad derhalve aan essentiële informatie die toelaat deze verklaringen te verifiëren en tot een behoorlijke afweging te komen van alle elementen teneinde zich een oordeel te kunnen vormen over de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden herkomst uit Qarghayi. Gelet op het belang van deze informatie, zijn de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen betreffende de verklaringen die de verzoekende partij heeft afgelegd over haar dagelijkse activiteiten, bekende figuren in haar regio en haar reisweg uit Afghanistan in de huidige stand van zaken niet doorslaggevend.

De overige motieven van de bestreden beslissing en de overige argumenten in het verzoekschrift volstaan op zich niet om te oordelen over de vluchtelingenstatus en de nood aan subsidiaire bescherming. De Raad wijst erop dat het bewijs van identiteit, nationaliteit en herkomst een essentieel element is in de asielprocedure.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 8 november 2017 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig augustus tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS